

Sygn. akt V GC 701/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

Protokolant: sekr. sądowy Monika Grodzka

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2020 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

(...) Spółka Akcyjna w L. KRS (...)

Przeciwko

(...) Spółka Akcyjna w W. KRS (...)

o zapłatę 2 209,19 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w L. kwotę 2 209,19 zł (dwa tysiące dwieście dziewięć złotych dziewiętnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
 - 2 043,14 zł od dnia 25 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;
 - 166,05 zł od dnia 23 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 704,20 zł, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 99,60 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.
4. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 323,80 zł (trzysta dwadzieścia trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia

Rafał Rogiński

Sygn. akt V GC 701/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna w L. wniósł
o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna

w W. łącznej kwoty w wysokości 2 209,19 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 25 stycznia 2019 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...) o nr rej. (...) będącego współwłasnością A. T. i E. T.. Sprawca zdarzenia miał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i tytułem odszkodowania wypłacił na rzecz poszkodowanych kwotę 946,04 zł brutto.

W dniu 05 kwietnia 2019 r. poszkodowane zawarły z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących im wobec sprawcy zdarzenia z dnia 25 stycznia 2019 r. i wobec pozwanego.

W dniu 29 lipca 2019 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz wskazał, że powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu i kosztów jego naprawy. Pozwany zakwestionował również legitymację powoda do dochodzenia należności z tytułu kosztów poniesionych na opinię prywatnego rzeczoznawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

1

W dniu 25 stycznia 2019 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej (...) będący współwłasnością A. T. i E. T.. Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Spółka Akcyjna w W.. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowano ją pod numerem (...). Poszkodowanym wypłacono odszkodowanie w wysokości 946,04 zł.

W dniu 05 kwietnia 2019 r. poszkodowane zawarły z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej im w stosunku do sprawcy zdarzenia z dnia 25 stycznia 2019 r. i w stosunku do pozwanego. Powód zlecił firmie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. sporządzenie kalkulacji naprawy celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu poszkodowanej do stanu w jakim pojazd ten znajdował się przed darzeniem, w wyniku którego został uszkodzony. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 166,05 zł

Wezwaniem do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 209,19 zł. i zwrotu kwoty 166,05 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: pismo (...) z dnia 04.02.2019 r. k - 31, umowa przelewu wierzytelności z dnia 05.04.2019 r. k -8-9, oświadczenie k - 11, kalkulacja naprawy k – 26-29, faktura k – 30, wezwanie do zapłaty k – 24, zeznań świadka A. T. k – 91, akt szkody na płycie CD k - 49

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie sporna była kwota przysługująca powodowi z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku wypadku komunikacyjnego oraz obowiązek poniesienia kosztów sporządzonej kalkulacji naprawy.

2

Sąd nie podzielił przytoczonej w sprzeciwie od nakazu zapłaty argumentacji pozwanego co do braku legitymacji czynnej powoda.

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie można mówić o sprzeczności umowy przelewu z naturą stosunku jaki powstał na skutek szkody czy o naruszeniu zasad współżycia społecznego. Z treści umowy przelewu wierzytelności wynika, że przenosi ona wierzytelność poszkodowanych zarówno w stosunku do sprawcy szkody jaki i pozwanego. Ponadto stwierdzić należy, że w przypadku odpowiedzialności in solidum chodzi o całkowicie odmienne zobowiązania, związane z jednym celem, zwykle w postaci naprawienia jednej szkody. Powyższe skutkuje tym, że w wyniku zdarzenia rodzącego odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego powstają samodzielne zobowiązania tak po stronie sprawcy szkody, jak i ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, a odrębność tych tytułów prawnych powoduje, iż losy tych zobowiązań mogą być różne. Konsekwencją tego stanu rzeczy musi być zachowanie niezależności poszczególnych stosunków prawnych w czasie ich trwania. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 maja 2014 r. III CSK 224/13.

Dlatego zdaniem Sądu ze względu na niezależny byt zobowiązania każdego z dłużników (ubezpieczyciela i ubezpieczonego) jak również specyfikę odpowiedzialności in solidum uprawnione jest zbycie przez poszkodowanego przysługującej mu wierzytelności względem tylko jednego z dłużników, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca, gdyż poszkodowane zbyły wierzytelność przysługującą im w stosunku do sprawcy szkody i pozwanego.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

3

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała sama odpowiedzialność pozwanego za sprawcę szkody. Pozwany podnosił jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie, którego wysokość pokrywa faktyczne koszty naprawy uszkodzonego pojazdu a ponadto wskazywał, że powód nie udowodnił faktu naprawy pojazdu i kosztów naprawy.

W ocenie Sądu należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu a jedynym kryterium ustalenia wysokości odszkodowania jest koszt należycie wykonanej naprawy niezależny od tego czy pojazd został faktycznie naprawiony a jeżeli został to za jaką kwotę. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie czemu wyraz dał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r.

(Sygn. akt III CZP 91/18) oraz uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r.

(Sygn. akt II CNP 41/17).

Z oświadczenia poszkodowanych wynika, że wypłacona przez pozwanego kwota nie była wystarczająca na pokrycie kosztów naprawy ich samochodu. Okoliczność ta została potwierdzona, przez jedną z poszkodowanych w trakcie składanych przed Sądem zeznań. Istotnym dowodem określającym wysokość kwoty niezbędnej do naprawy uszkodzonego pojazdu była opinia biegłego. W ocenie Sądu

sporządzona opinia jest rzetelna i wyczerpująca i nie ma jakichkolwiek podstaw do jej zakwestionowania. Na uwagę zasługuje również fakt, że strony nie złożyły żadnych zastrzeżeń do tej opinii. Biegły odpowiadając na postawione pytania wskazał, że wysokość szkody ustalona jako koszt naprawy uszkodzeń samochodu (...) o nr (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 25.01.2019 r. przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych o jakości „O” oraz przyjęciu średnich cen robocizny stosowanych w warsztatach naprawczych nieautoryzowanych w miejscu zamieszkania poszkodowanych wynosił z podatkiem 3 317,15 zł. Sąd mając na uwadze opinię biegłego uznał, że powód poprawnie wykazał wysokość kosztów naprawy pojazdu.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanego, kwestionującego legitymację powoda do dochodzenia wydatków poniesionych przez powoda na opinię rzeczoznawcy. W uchwale z dnia 02 września 2019 r. (Sygn. akt III CZP 99/18) Sąd Najwyższy stwierdził że „poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie powód bez prywatnej ekspertyzy nie mógłby określić wysokości żądanej kwoty i mógłby mieć wątpliwości co do celowości wniesienia powództwa. Tak więc mając na uwadze treść zacytowanej uchwały Sąd uznał, zasadność domagania się przez powoda od pozwanego kwoty 166,05 zł z tytułu wydatków poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu pozwany tytułem wszystkich kosztów związanych z uszkodzeniem pojazdu powinien zapłacić na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty procesu w sprawie, poniesione przez stronę powodową składają się opłata od pozwu

w wysokości 111,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 900,00 zł, oraz wynagrodzenia biegłego w kwocie 676,20 zł. Sąd nakazał również pobrać od pozwanego kwoty wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych oraz zwrócić powodowi kwotę 323,80 zł uiszczoną tytułem zaliczki, która nie została wykorzystana.

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

05.03.2020 Sędzia Rafał Rogiński